

Jimmy van den Nieuwenhuizen

#ROCKSTER #TOURLIFE # PART1

Laast op een verjaardag, je kent 'm vast wel: 'Gaaf man. Dat jij van je hobby je beroep hebt kunnen maken! Maar eh... Hoe is dat nou om te touren en zo veel te spelen?' Oké.

Het is al vroeg druk in de straat. Ik heb mijn auto net voor mijn deur gereden en op de knipperlichten gezet. Achter mij draait een Amsterdamse taxichauffeur zijn raampje open en vraagt of ik – vrij vertaald – 'alsjeblijft op wil schieten'. Dit tafereel herhaalt zich zeker vier keer op rij. In een noodtempo sleur ik alles naar buiten – bekkentassen, flightcases, snarekoffers, noem maar op – en 'Tetris' het zo snel mogelijk in mijn wagen. Hoewel je daar op een gegeven moment wel goed in wordt, schallen toch de eerste claxons door de straat. Ingepakt en wegwezen! Niks vergeten? Als ik net de ring opdraai, kom ik tot de conclusie dat mijn kledingtas nog in de kleedkamer ligt. Hierop volgt een herhaling van het hierboven beschreven tafereel.

Eenmaal onderweg rinkelt de telefoon onophoudelijk. Muzikanten houden doorgaans kantoor in de auto, dus ook ik hang aan de telefoon totdat de locatie in zicht komt. Ik wil het terrein op rijden, maar wordt tegengehouden door een verkeersregelaar. Of ik mijn accreditatie en parkeerkaart bij me heb? Man, mijn printer doet het al jaren niet. 'Dan mag ik je helaas niet doorlaten.' Nu ben ik aan de beurt om ongeduldig te worden. Ik bel de contactpersoon; die neemt traditioneel de telefoon niet op. Inmiddels zijn we vijftien minuten verder, maar heb ik wel een backstage-bandje en een parkeerkaart weten te ronselen. Ik rijd mijn auto de parkeerplaats op en laad de spullen op mijn karretje. Zodra ik alles uit mijn auto heb

gehaald, krijg ik een telefoontje dat de laad- en losplaats aan de andere kant van het terrein is. Ik pak de spullen opnieuw in en ga op zoek naar mijn bandmaatjes.

Twintig minuten verder. Mijn auto staat terug op de parkeerplaats, mijn ingepakte spullen op het podium. Ik wil opbouwen, maar de technische dienst heeft nog geen podiumdelen neergezet. Eerst maar eens koffie halen. Halverwege de koffie heeft iedereen plotseling haast. De monitorman begint met linechecken, zijn blik ongeduldig in mijn richting. Nieuw record! In vijftien minuten mijn hele kit opgezet en gemiked. De soundcheck/repetitie moest inmiddels een half uur geleden beginnen. Er wordt tijdscherm besloten om alleen 'beginnetjes en eindjes' door te nemen. De rest lezen we wel tijdens de gig. De deuren van de zaal gaan open. Wij begeven ons naar de 'kleedkamer' waar de lauwe buffetbakken al op ons staan te wachten. Ooit maakte ik van iedere bak een foto, maar het is zo ontzettend vaak lasagne, dat ik er op een gegeven moment maar mee gestopt ben. We maken ons klaar voor de gig, lachen en kleden ons om.

Showtime. Keihard eropaf. Buiging. Toegift. Biertje. Niets zo lekker als dat welverdiende koude pilsje op het einde van zo'n avond. Het gevoel dat je het publiek alles hebt gegeven en tof muziek hebt gemaakt met je vrienden. We blijven hangen in de kleedkamer totdat de riser onder mijn drumstel al weggehaald is en mijn spullen overal en nergens zijn neergezet. Opnieuw Tetris met koffers en statieven in de auto. Stoppen voor de deur met knipperlichten aan, en een boze taxichauffeur die achteruit de straat probeert uit te rijden.

Hier geen glamoureuze vliegtuigen en nightliners. Wij zijn blij met een hotel als we twee dagen achter elkaar in Friesland spelen. De boze taxichauffeur en de verkeersleider zijn onlosmakelijk verbonden met touren in Nederland en ik zou ze nooit willen missen. Dus ja. Van je hobby je werk maken is het ALLERMooist. (JvdN)

